

Handgeschreven

Het innerlijke rijk der zinnen

Gaisha III

Schrijver: Sanna Es

ISBN: 9789464358506

© Sanna Es 2021

© Vlamme verzinsels / Gaisha publications 2021

Alle rechten voorbehouden

18+ Dit boek bevat expliciet taalgebruik en is uitsluitend bestemd voor volwassenen

Alle personages in Handgeschreven zijn fictief en elke gelijkenis met bestaande personen, levend of niet, berust geheel op toeval

*V*alerie

Ongemakkelijk stijf

Valerie is woest en weer is het Raymond's schuld. Ze was al boos toen hij gisterenavond niet met het eten thuis kwam, maar werd pas goed nijdig toen ze rond negen uur eindelijk een berichtje van hem kreeg. Een lastige klant? Het zal best. Belofte maakt schuld. Hij zou op tijd thuis zijn. Ze gooide het voor zijn voeten. Ook dat zijn beloftes op deze manier helemaal niets waard zijn. Raymond zei dat hij zijn best zou doen, hij heeft nooit gezegd dat het hem elke avond zou lukken. Hij is afhankelijk van klanten, collega's, deadlines. Bla-bla-bla.

Ze heeft het zo vaak gehoord. Werk, werk en nog eens werk. Het komt altijd op de eerste plaats. Lastige klanten ook. Raymond snauwde haar toe dat deze lastige klant toch maar mooi voor een flinke bonus zou zorgen. Kon ze nog meer jurkjes kopen voor een kind dat al genoeg kleding heeft en nog meer prullen om tentoon te stellen. Met moeite slikte ze de rest van haar woede in. 'Je had het me toch eerder kunnen laten weten?'

'Dat had gekund ja, maar dat heb ik niet gedaan. De tijd ging snel, voor ik het door had, was het negen uur, het spijt me oké. De volgende keer zal ik je op tijd bellen.'

Ze weet dat hij dat zal doen, de eerste keer, de tweede keer misschien ook nog. Daarna vergeet hij het weer en zal zij er een tijdje in stilte om zuchten. Zo gaat het altijd.

Ze wilde samen t.v kijken, maar hij zei dat hij de documenten nog één keer na moest lopen. Valerie keek dus alleen t.v, dronk twee glazen wijn en ging naar bed. Ze wilde juist haar boek weg leggen toen hij ook kwam. Een vermoeide zoen en hij viel in slaap. Gefrustreerd luisterde ze naar zijn ademhaling tot ze zelf ook wegdommelde.

Vroeg in de ochtend heerst de gebruikelijke chaos. Femke is een gymschoen kwijt, Milan haalt een rekenschrift onder uit

zijn tas met sommen die hij had moeten maken. Raymond ontbijt gehaast, geeft haar en de kinderen een snelle kus en verdwijnt, om twee minuten later weer binnen te komen stormen. 'Val! die klant van gisteren, hij komt vanavond eten en hij neemt iemand mee. Een uur of acht, dat gaat wel lukken toch? Maak maar iets bijzonders en zorg voor een goede wijn. Tot vanavond!'

Woedend loopt ze achter hem aan. Met een flinke vaart rijdt hij van de oprit af. Zijn telefoon neemt hij niet op en op haar boze berichten reageert hij sussend. Hij was het echt vergeten gisterenavond. Eerst hun ruzie, toen de papieren die hij nog door moest nemen. Hij was moe en dacht er pas weer aan toen hij in de auto wilde stappen. Hij snapt dat het kort van te voren is, maar dat is voor haar geen probleem toch?

Nu loopt ze door de supermarkt en gooit boos spullen in haar karretje. Ze wil naar Zoë, om de etalage in kerstsfeer te brengen. Haar vriendin reageert laconiek. 'Het komt wel Vleer, het is net december.'

Valerie vindt dat Zoë inzicht mist. Ze moet vooruit denken. In oktober al met kerst beginnen, in januari weer denken aan het voorjaar en pasen. Haar winkel kan het veel beter doen.

Een man met een klein meisje in zijn winkelwagen passeert haar en vraagt wat die spullen haar misdaan hebben. De vrolijke lach op zijn gezicht verdwijnt als ze hem kwaad aankijkt. 'Bemoei je met je eigen zaken.'

Ze vult haar kar, rekent af en brengt de boodschappen naar haar auto. Maak maar iets bijzonders zei Raymond. Ze maakt altijd iets bijzonders dus als hij dat zegt, bedoelt hij eigenlijk; sloof je maar uit. Alsof ze niets beters te doen heeft.

In het koffiehuis drinkt ze twee koppen cappuccino en ze eet er een gevulde donut bij. Later wandelt ze langs de andere winkels. In de winkel waar ze de rode jurk heeft gekocht, hangt een prachtige, zachtroze, zijden blouse en zonder twifelen haalt hem uit het rek. Als Raymond wil dat

ze zich uitslooft dan heeft ze ook iets moois verdient. Ze zal haar haren opsteken en de ketting van haar oma dragen, met de kleine rozenknopjes. Raymond wil met haar kookkunsten pronken? Dan zal zij met zichzelf pronken.

~

Raymond bekijkt haar als ze beneden komt. De blouse heeft hij nog niet eerder gezien. De kleur staat haar mooi. Haar omhoog gestoken haar niet. Het maakt haar ouwelijk. 'Nieuwe blouse?'

'Ja, vind je hem leuk?'

'Hij staat je mooi.'

'Hebben Femke en Milan hun bord leeg gegeten?'

Hij knikt. Het is niet waar. Zodra Valerie naar boven verdween, schoof Femke haar bord van zich af. Ze had genoeg en ze wilde een toetje. Er was ijs. Milan nam nog snel een paar hapjes. Of hij ook ijs mocht. Raymond at de restjes van hun borden en schepte ijs in schaalpjes.

'Laat je je haar zo?'

Valerie knikt 'Ja, niet mooi?'

'Het maakt je ouder.'

Beledigd kijkt ze hem aan. 'Doe niet zo raar.'

Hij haalt zijn schouders op. Dan niet.

In de keuken wacht hij op zijn klant en gast van vanavond. Valerie dekt de tafel in de woonkamer. Ze gebruikt het kerstservies. Ze gebruikt het al jaren. Misschien wordt het tijd voor wat anders, dan geeft ze dit servies aan Zoë, voor haar winkel. Ze roept Raymond als de bel gaat. 'Doe jij open?'

Hij laat de gasten binnen. Wouter stelt de vrouw aan zijn zijde voor als Louisa, zijn assistent. Ze giechelt en klopt op zijn arm. 'En zijn vriendin.'

Raymond stelt Valerie voor, nodigt uit te gaan zitten en vraagt wat ze willen drinken. Valerie schikt de servetten, steekt kaarsen aan en gaat naast Louisa zitten. Op tafel staan

wat kleine hapjes om de eetlust op te wekken. Raymond vergaat van de honger.

Tijdens het eten observeert hij Valerie. Ze heeft weer dat gemaakte lachje. Hij heeft het eerder bij haar gezien. Ze ziet er stijf uit, alsof ze niet op haar gemak is en ze drinkt snel, gaat ook snel praten. Louisa oogt een stuk vlotter. Vriendin en assistente, zei Wouter. Raymond gokt dat het laatste eerder kwam en dat het eerste niet lang zal duren. Hij heeft het vaker gezien. Het is ook nog niet lang zo. Hij ziet het aan de manier waarop ze naar Wouter kijkt. Ze koketteert en houdt in de gaten of hij wel om haar lacht, of hij haar wel ziet. Hij ziet het ook aan de bezitterige manier waarop Wouter naar haar kijkt. De directeur en zijn secretaresse. Het bekende verhaal. Hij is de baas, zij kijkt tegen hem op. Hij bepaalt wanneer zij de assistente is en wanneer de vriendin. Hij bepaalt ook wanneer het voorbij is. Valerie is duidelijk van hem onder de indruk en het irriteert Raymond mateloos.

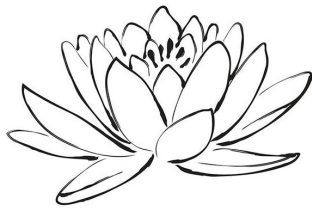
Na het dessert vraagt Louisa of ze zich even op kan frissen. Valerie wijst haar de badkamer, ruimt af en schenkt nog een keer de glazen vol. Wouter houdt zijn hand boven het glas van Louisa. 'Ze moet nog rijden.'

Raymond ziet een nieuwsgierige schittering in Valerie's ogen. Wanneer Louisa terugkomt merkt Wouter op dat haar blouse niet goed in haar rok zit. Weer die schittering bij Valerie. Haar lach is hoog en schel. Hij vindt het geen prettige lach. 'Waarom lach je zo raar Val?'

Ze krijgt een kleur en stamelt. Het gesprek valt stil.

'Ik lach niet raar. Het is gewoon ... Ik lach niet raar!'

Ze gaat zitten en vraagt of iemand behoefte heeft aan koffie. Ze is weer stijf. Het lachje hoort hij niet meer.

*D*onna

Weten hoe het is

Alex is boos op mijnheer van Tours en boos op haar collega's. Maar ze is nog het meest boos op Donna. Hoe durft ze haar zo voor schut te zetten. Zeker drie mensen hebben gezien dat Donna haar zoende en het verhaal ging als een lopend vuurtje door het kantoor.

Ze werd op het matje geroepen en moest uitleggen hoe dat zit tussen haar en Donna en hoe lang het al aan de gang is. Mijnheer van Tours wilde weten of Donna op de hoogte was van haar ervaring met Norman en Alex kon alleen maar bevestigend antwoorden. Ze kon niet uitleggen waarom Donna haar mond had gehouden en en het had haar verhaal dubieus gemaakt.

Mijnheer van Tours had gezegd dat hij Donna er naar zou vragen, of ze daar bezwaar tegen had. Ze knikte, maar kon niet bedenken waarom.

'Ik zal discreet zijn mevrouw van Dijk, maar u zult niet willen dat de heer Dekker hier ongestraft mee wegkomt?'

'Ik wil hem nooit meer zien, ik wil niet dat hij hier terug komt.'

'Dat zal ook niet gebeuren, dat kan ik u verzekeren, maar we moeten sterk staan in de aanvraag van zijn ontslag. De toevoegingen van Donna zouden daarbij kunnen helpen.'

Alex ging overstag, wat kon ze anders. Ze kon moeilijk zeggen dat alles het idee van Donna was geweest, die hele avond. En Alex ging er zonder protest in mee. Ze kreeg een standje omdat zowel zij als Donna nooit iets hebben gezegd over hun relatie. Nu Donna haar ontslag heeft ingediend maakt het niet veel meer uit, maar ze hadden het moeten zeggen.

Ze bood gehaast haar excuses aan en wist niet hoe snel ze uit zijn kantoor moest verdwijnen. Terwijl ze haar spullen in haar tas stopte, voelde ze de ogen van collega's branden.

Gesprekken vielen plotseling stil. Ze zag de verbaasde en vragenden blikken. Donna en zij?

Nu is ze onderweg naar huis, en haar woede naar Donna groeit. Ontslag nemen? En dan? Ze had het haar moeten zeggen. Ze had het uit haar hoofd gepraat. Donna heeft haar nodig. Ze denkt terug aan die avond, de aanblik van Donna en hoe de mannen naar haar hadden gekeken. Geile blikken, nieuwsgierig naar die vrouw, nieuwsgierig of ze haar zouden kunnen krijgen. Alex had gedaan alsof ze het met Donna afgesproken had. Ze wilde het zo graag, maar wilde niet weten wie. Drie mannen die het spel mee wilden spelen waren heel snel gevonden. De verzekering dat het geen consequenties zou hebben en dat het echt was wat Donna wilde, was voldoende.

Haar pijn om wat Donna heeft gedaan, hoe Donna Norman had toegelaten in hun magische samenzijn. Ze wilde dat Donna dezelfde pijn zou voelen, dat ze zou weten hoe het is als iemand je gebruikt voor haar eigen genot. Ze was geschokt toen ze ontdekte dat Donna het echt wilde en dat ze het geil vond. Ze vroeg het de dagen erna. Wanneer weer en hoeveel mannen deze keer? Wanneer mag ik het voor jou doen Alex? Donna vindt het niet erg om haar te moeten delen en ze vindt het zeker niet erg om geneukt te worden door anderen. Donna zal altijd meer willen en altijd extremer. Die gedachten maken dat ze grote stappen neemt. Donna is van haar en ze moet bij het kantoor blijven. Alleen op die manier kan Alex haar in de gaten houden.

Donna kijkt op als Alex binnen komt, ziet haar gezicht en glimlacht. Blij komt ze naar haar toe. 'Precies op tijd. Ik heb gekookt om het te vieren.'

Alex reageert nors. 'Er valt niets te vieren, iedereen praat over ons en mijnheer van Tours heeft me op het matje geroepen. Hij zei dat het nu maar goed is dat je ontslag hebt genomen.'

'Dat ben ik helemaal met hem eens.'

'Ik vind het niet goed!'

Donna kijkt haar verbaasd aan. 'Waarom niet? Ik zat daar vast en je weet dat ik daar niet van hou, het past niet bij me.' 'En hoe ga je nu verder? Waar ga je de huur van betalen, waar ga je van leven?'

'Ik heb al wat anders, dank zij jou!' Ze slaat haar armen om Alex heen en geeft haar een zoen. 'Die opdracht van vanmiddag, ze zochten een vaste fotograaf. Er is steeds vaker vraag naar foto's van de uitvaart, de kist, de bloemen. Soms zelfs van de overledene zelf. Dat ga ik doen! Vind je het niet geweldig? Morgen ga ik het contract ondertekenen.'

Alex haar mond valt open. 'Een andere baan? Dat kan niet, dat mag niet. Je moet terug komen. Ik praat wel met mijnheer van Tours, ik zal zeggen dat hij ...'

'Van Tours is blij dat hij van me af is. Jij weet ook dat ik al lang op zijn lijstje stond. Ik ben te vrij. Daar kan hij niet mee overweg.'

'En ik dan?'

'Hoezo en jij dan?'

'Waar pas ik in dat plaatje?'

'Zoals je nu doet? Jij naar kantoor, ik naar de gebroeders Basary. Jij vertelt 's avonds over jouw dag, ik over die van mij. We zijn nu toch ook de avonden samen?'

'En als we dat niet zijn, waar ben jij dan?'

'Weet ik dat, hier, dansen, aan het werk in mijn doka, maak je niet zo druk. We zijn bijna altijd samen.'

'Dan niet meer.'

'Nee, dan niet meer, maar het zal een stuk interessanter worden. Jezus Alex, je kan toch wel een beetje blij voor me zijn?'

'Ik wil dat je me nodig hebt.'

'Ik heb je nodig en ik wil dat je blij voor me bent. Ophouden met prullen nu, we gaan eten en dan heb ik een verrassing voor je.'

Alex volgt Donna's blik. Midden op tafel ligt een pakje. Er zit zilvergrijs papier omheen en een zwart lint. 'Wat is dat?'

'Een cadeautje. Voor jou, voor ons, maar eerst eten, daarna mag je het uitpakken.'

Alex wordt iets rustiger. Ze zal Donna op een andere manier in de gaten moeten houden zodat ze niet op zoek gaat naar

anderen. Ze zal belofes in haar hoofd plaatsen waardoor ze niet weg gaat. Ze zal geen anderen nodig hebben.

Na het eten ruimt Donna de tafel af en schuift ze het pakje naar Alex toe. Ze trekt het weer naar zich toe als Alex het wil pakken en giechelt. 'Nee, eerst uitkleden.'

'Waarom?'

'Omdat ik het gelijk wil gebruiken. Ik ben geil geworden door alle opwinding.' Ze trekt haar jurk over haar hoofd en haar panty uit. Haar ondergoed gooit ze in een hoek van de kamer en ze gaat naakt tegenover Alex zitten. Alex is niet geil. Ze wil praten over Donna's ontslag en over hun relatie. Ze wil nog een keer horen dat Donna haar nodig heeft. Ongeduldig trommelt Donna op tafel. 'Kom op Alex, uit die kleren, dit moet je samen gebruiken.'

Ze kleedt zich toch uit en gooit haar kleding op de grond bij die van Donna. Weer schuift Donna het pakje naar haar toe. 'Openmaken!'

Uit de verpakking komt een zwarte voorbinddildo, een dubbele, groot en groter. Donna maakt de doos open, verwijderd het plastic en legt haar handen om de dildo's heen. 'Eén voor jou en één voor mij. Geil toch?'

Alex knikt, het idee is geil, het beeld ook.

Donna neemt één van de dildo's in haar mond en kijkt Alex ondeugend aan. 'Wil jij hem om of zal ik?'

'Doe jij maar.'

Ze kijkt hoe Donna de kleinere dildo bij zich naar binnen schuift. Er schiet een prettig prikkel door haar buik als Donna even langs haar lippen likt. Ze bevestigt de riempjes en gaat draaiend met haar billen staan. Alex kijkt met ontzag naar de fier omhoog prijkende lul. Ze neemt hem in haar hand. 'Hij is groot.'

Donna lacht. 'Heb je ooit zo groot gevoeld?'

'Ik geloof het niet.'

'Dan wordt het tijd.'

Ze neemt Alex mee naar de bank, laat haar op handen en knieën zitten en gaat achter haar staan. Zonder aarzelen duwt ze de kop van de dildo tegen haar kutje. Alex kijkt haar aan. 'Voorzichtig oké?'

Donna legt haar handen op de billen van Alex en duwt haar heupen dicht tegen haar aan. Het meisje schiet omhoog. 'Voorzichtig!'

Donna trekt terug en stoot weer. Alex probeert bij haar weg te komen. Donna houdt haar tegen, duwt haar gezicht in de bank en blijft stoten. Ze negeert de smekende kreten en stoot diep, met lange halen. Bijna helemaal eruit en weer erin. Weer komt Alex omhoog. Donna zet haar nagels in haar nek en duwt haar ruw terug. Alex roept dat ze moet stoppen. Donna schreeuwt. 'Stil! Hoe meer je kermt, hoe langer ik door ga.'

Alex huilt en roept dat het pijn doet.

'Pijn Alex? Nee, geen pijn. Volgens Donna vind jij het fijn om hard geneukt te worden, om keer op keer hard genomen te worden, zoals jij Donna ook hard hebt laten nemen. Nu weet je ook hoe het is.'

Zoë

Het verschil

Zijn hand ligt op haar hals en Zoë houdt zich vast aan zijn lippen. Er is niets anders meer. Hij zei dat hij haar geen pijn zou doen, maar knijpt stevig in haar tepels en laat zo plotseling los, dat ze een kreet niet kan onderdrukken. Het gevoel in haar buik valt samen bij iedere ruk die hij geeft en spat uit elkaar op het moment dat hij zijn handen rond haar keel drukt en zijn mond weer over die van haar legt. Hij slaat haar een paar keer in haar gezicht, Ze schrikt en kijkt hem met grote ogen aan. Het gevoel klimt omhoog in haar buik tot het weer loskomt. Nog meer pijn. Haar ogen gaan weer open. Het gestolde kaarsvet op haar huid breekt en komt los. Ze wil meer. Ze wil dat hij stopt. Ze weet niet meer wat ze wil en uiteindelijk kan ze alleen maar huilend haar hoofd schudden.

Mingus houdt haar vast en laat haar huilen. Koud water loopt langs de verhitte huid van haar borsten als hij haar laat drinken. Voorzichtig maakt hij het touw rond haar enkels en polsen los en hij slaat beschermend zijn armen om haar heen. Hij helpt haar van de stoel en ondersteunt haar als ze tegen hem aan de trap op loopt, door de keuken en naar boven. De tegels van de badkamer zijn koud. Mingus zet de douche aan en Zoë schokt als het warme water over haar heen valt. Hij wast het kaarsvet van haar huid, droogt haar af en brengt haar naar haar kamer waar hij haar in bed legt. De extra deken uit de kast legt hij over haar heen. Ze rilt en huilt. Hij gaat tegen haar aan liggen en houdt haar vast tot het rillen stopt en het huilen overgaat in een rustige ademhaling.

Zoë slaapt en voorzichtig laat hij haar los. Hij wist dat ze er gevoelig voor zou zijn. Hij had niet verwacht dat ze er zo heftig op zou reageren en hij vindt het prettig. Het veroorzaakt ook bij hem een roes en het is een roes die hij vast wil houden.

Even kijkt hij nog naar Zoë, dan sluit hij voorzichtig de deur en loopt weer naar beneden. Saya zal nog wakker zijn.

Janaila ligt op haar rug op haar bed. Het boek ligt opengeslagen op haar buik. Ze heeft niet gelezen. Vanaf het moment dat ze de twee autoportieren dicht hoorde slaan, waren haar oren gespitst naar alle geluiden uit het huis. Zijn stem, laag en donker. Die van haar zacht en iets hoger. Soms kon ze woord voor woord verstaan wat werd gezegd. Ze vindt Minggus wreed dat hij Zoë mee naar huis neemt en van haar verwacht dat ze op haar kamer blijft. Het is niet eerlijk. Zij was hier eerst en dit is ook haar huis. Ze hoeft niet te weten wat hij allemaal met haar doet, dat ze er naar moet raden is al erg genoeg. Ze hoorde wat hij zei over zijn werkkamer en haar eigen slaapkamer. Verboden terrein voor Zoë. En de rest van het huis? Geeft hij haar ook een kamer? De logeerkamer, waar hij vandaag zo druk mee was? Blijft ze hier slapen? Bij hem in bed? Moet ze alles voortaan delen met Zoë. Ze moest zich beheersen niet te gaan gluren. Ze wilde met eigen ogen zien of het waar was, of Zoë haar plek in zou nemen. Zijn kajira. Omdat Minggus niet tevreden is over Janaila.

Het bleef lang stil en ze wist dat ze in kelder waren. Misschien vertelde hij Zoë alleen verhalen. Hij kent er veel en kan goed vertellen. Zijn stem werkt hypnotiserend. De vage kreten deden pijn in haar borst. Het zouden haar eigen kreten kunnen zijn. Wat deed hij bij haar? Meteen alles of net als bij haar in het begin. Rustig kijken wat ze aankon en hoe ver hij kon gaan. Ze hoopt dat hij alles doet, meteen. Zodat Zoë op de vlucht slaat. Ze weet dat hij het niet zal doen en dat hij Zoë echt in zijn leven heeft gehaald, misschien wel voorgoed. Ze hoorde Zoë huilen en zijn stem was geruststellend en warm, precies zoals hij ook tegen haar kan praten. Toen ze langs haar kamer kwamen, keek ze toch even stiekem. Ook dat veroorzaakte een verwarrende steek in haar borst. Zoë zag eruit als een gewond vogeltje. Minggus zag eruit zoals Janaila hem het liefst ziet. Warm, sterk en beschermend.

Het duurt lang voor ze weer wat hoort en haar gedachten gaan met haar aan de haal. Ze ziet Zoë in het bed van haar Meester en in de ontvangende positie. Open en zonder schaamte. Hij zal niet meer naar haar toe komen en ze zal alleen slapen vannacht. Zoë heeft haar plek al ingenomen en het zal niet lang duren voor Minggus haar helemaal niet meer nodig heeft.

Twee zachte klopjes geven haar de gelegenheid om in positie te gaan zitten, wat ze meteen doet. De deur gaat open. 'Nog wakker Saya?'

'Natuurlijk, dat weet U toch.'

Hij knikt, sluit de deur en gaat op het bed zitten. 'Heb je kunnen lezen?'

Ze schudt haar hoofd. 'Niet echt.'

'Waarom niet?'

'Ik vind het niet leuk dat Zoë hier komt.'

'Dat snap ik.'

'Waar is ze nu?'

'Ze slaapt.'

'In de logeerkamer?'

'In haar kamer Saya.'

'Dus ze komt hier nu vaker.'

Minggus knikt. 'Veel vaker.'

'Heeft U haar over mij verteld?'

'Ze weet toch wie jij bent?'

'Wat ik van U ben?'

'Morgen, ze merkt het snel genoeg en zal vragen hebben. Ze stelt veel vragen. Wij zullen haar vragen beantwoorden.'

'Wij?'

'Ja, wij Kajira Saya, samen.'

'Misschien wil ze dan niet meer.'

'Dat denk ik niet.'

Minggus weet het zeker. Zoë zal haar bedenkingen hebben en heel veel vragen, maar hij heeft het gezien. Dit is wie ze is en hij kan haar trainen, zodat ze groeit, net als Janaila is

gegroeid. Zoë zou een Kajira kunnen zijn en voorlopig is ze de zijne.

Hij staat op, helpt Janaila opstaan en geeft haar een zoen op haar voorhoofd. 'Tijd om te gaan slapen Saya, het is al laat.'

'Mag ik niet bij U?'

'Nee, niet vanavond. Dat zou niet kloppen.'

'Ik wil het.'

Hij kijkt haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Sinds wanneer is dat belangrijk?'

'Ik wil U laten voelen dat ik van U ben en dat U mij nodig hebt.'

'Ik weet dat je van mij bent. Ik weet ook dat ik je nodig heb Saya, hoe kan ik dat vergeten.'

'Laat het me bewijzen. Laat me bewijzen dat ik beter ben dan Zoë, dat ik U beter kan ontvangen.'

Even is Minggus verbluft. De blik in haar ogen is jaloers en vastbesloten. Hij lacht zacht. 'Mijn lieve Janaila. Ik wil niet dat je mij ontvangt vannacht en misschien heb je mij niet goed begrepen. Zoë zal mij niet ontvangen. Nooit. Wat ik met haar doe hoef je niet te weten, maar Zoë zal mij niet ontvangen. Dat mag alleen mijn Kajira en dat ben jij.'

'Maar Zoë ...'

'Alleen jij Saya.'

'Laat mij dan. Als Zoë U niet heeft mogen ontvangen. U verlangt er wel naar, dan is het af en blijft ze niet ...'

'Janaila!'

Ze houdt haar mond en slaat haar ogen neer.

'Je bent aan het drammen. Je slaapt niet bij mij vannacht en je mag nadenken over een straf voor je gedram. Je kunt het me morgen vertellen wanneer ik Zoë naar huis heb gebracht. Duidelijk?'

'Ja.'

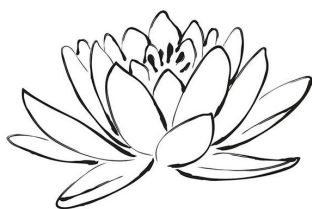
'Ja wat!'

'Ja Meester.'

'Ga slapen, ik zal je wekken zodat je me kunt scheren morgen. Welterusten.'

De deur valt zacht achter hem dicht en Janaila laat zich op het bed vallen. Ze trekt de dekens over haar blote schouders.

Ze had willen zeggen dat Zoë dan niet in zijn hoofd zou blijven vannacht, dat hij haar los kon laten en zonder gedachten aan haar kon gaan slapen, met een leeg hoofd. Ze zou het niet erg vinden, dat weet ze zeker. Ze is zijn Kajira. Ze doet alles voor hem.

Soumia

Stilte

Fleur is nerveus en ook een beetje geagiteerd. Het laatste bericht van Soumia vertelde haar dat ze een paar dagen weg moest voor haar werk. Dat is vijf dagen geleden. Fleur heeft haar berichten gestuurd en een paar keer gebeld, zelfs op haar huistelefoon. Dat nummer mag ze alleen gebruiken in geval van nood. Dit is nood. Marc komt hier vanavond en ze wil hem vertellen over haar relatie met Soumia. Ze wil dat Soumia haar geruststelt en dat ze haar zegt dat ze haar moet bellen om te vertellen hoe het is gegaan.

Fleur wil Marc niet aan het lijntje houden. Ze wil eerlijk tegen hem zijn. Als hij afwijzend reageert dan weet ze genoeg. Dan zal hij haar nooit nemen hoe ze is. Niet helemaal. Ze heeft Soumia nodig. Ze heeft Marc ook nodig. Ze is verliefd op hem en ze wil hem in haar leven houden. Ze wil Soumia ook in haar leven houden. De laatste weken was het contact summier. Berichtjes, soms een telefoontje en dan altijd de vraag of ze Marc al heeft gesproken. Ze heeft Soumia niet meer gezien sinds die laatste keer. Ze hadden samen gekookt, gegeten en Soumia was naar huis gegaan. Soumia was duidelijk. Of ze vertelt het Marc niet en dan verbreekt ze al het contact met hem. Of ze vertelt het wel. De reactie van Marc zal de rest van haar keuze bepalen.

Ze vliegt haast van de bank als de bel gaat. Marc staat voor de deur met een fles wijn en een brede grijns. Voor ze de kans krijgt iets te zeggen pakt hij haar vast en zoent hij haar zo gepassioneerd dat het haar duizelt. Het maakt het des te moeilijker om hem te zeggen wat ze wil zeggen. Nog geen wijn. Of hij alsjeblieft wil gaan zitten. Ze moet hem iets belangrijks vertellen. Met een lachje neemt hij plaats op de bank. 'Je bent toch niet zwanger?' Ze gaat naast hem zitten en gooit alles eruit. Ze vertelt hoe lang ze Soumia al kent, hoe vaak ze haar ziet en hoe de momenten met haar samen eruit zien. Wat Soumia doet en

wat ze haar laat doen. Marc luistert en trekt soms zijn wenkbrauwen op, maar hij laat haar praten.

‘Ik heb haar nu drie weken niet gezien. Ze wil dat ik jou over haar vertel. Jij moet weten hoe belangrijk zij ook voor mij is.’

Marc kijkt haar peinzend aan, blijft lang stil en zucht dan diep. ‘Dus je bent bi?’

Fleur had veel vragen verwacht, maar deze niet. ‘Nee, ik ben niet bi.’

‘Maar je noemt haar meesteres en je voert seksuele handelingen bij haar uit en zij bij jou.’

‘Dat heb ik helemaal niet gezegd.’

‘Oké, ik dacht dat je die details misschien bewust wegliet. Dan is het alleen slaan. Pijn?’

‘Nee, dat ook niet.’

‘Misschien moet je me toch iets meer vertellen Fleur, want ik begrijp het niet zo goed.’

‘Met details?’

‘Als dat nodig is, ja. Het beeld wat ik nu heb is dat van een vrouw die eens in de zoveel tijd bij jou komt en er een sadistisch genot in schept om je er van langs te geven. Dat vind ik geen prettig beeld als ik eerlijk ben.’

Fleur vertelt dat er avonden bij zijn dat ze alleen maar geknield naast Soumia zit, dat ze haar soms voorleest, maar dat ze ook samen film kijken. Dat ze haar schoenen uittrekt en haar voeten masseert. Dat Soumia haar kleine opdrachten geeft en regels opstelt, zoals ze nu heeft gedaan. Dat ze Fleur straft als ze zich niet aan de regels houdt en haar betrapt op oneerlijkheid. ‘Alleen bij deze regel niet. Ik wilde dat ze me zou straffen omdat ik jou niet over haar wilde vertellen en dat ze mij zou verbieden jou nog te zien. Dat deed ze niet.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat ze vond dat het mijn beslissing moest zijn.’

‘Wat?’

‘Of ik jou nog zou zien en of ik het je zou vertellen.’

‘En je wil mij blijven zien?’

‘Dat wil ik heel graag.’

Marc glimlacht en pakt haar hand. 'Hoe reageerde zij toen je haar over mij vertelde?'

'Ze was blij voor me en kwam met nieuwe regels.'

'Wat voor een regels?'

'Dat ik haar moest vertellen wanneer ik jou zou zien.'

'Heb je dat gedaan?'

'Nee.'

'En toen?'

'Toen heeft ze me gestraft en kwam met andere regels, strenge regels. Ik moest haar laten weten wanneer ik uit mijn werk kwam en wat ik ging doen. Als ik jou wilde zien moest ik toestemming vragen en ik mocht niet bij je blijven slapen.'

Marc's vingers sluiten steviger om die van haar. 'Hoe heeft ze je gestraft?'

'Ze heeft me geslagen met een harde, dunne stok.'

'Die plekken op je lijf ? Geen allergie dus. En toen?'

'Toen nam jij afstand.'

'Ik dacht dat je er geen zin meer in had.'

Hij blijft lang stil en knikt als ze vraagt of hij wijn wil. Ze wil dat hij iets zegt, maakt niet uit wat. Ze wil weten wat ze Soumia kan vertellen.

Hij laat haar hand los en pakt zijn glas. 'Niks seksueels?'

'Niet echt. De regels die ze me oplegt, de opdrachten en ook haar straf. Het doet iets met me. Het maakt me licht in mijn hoofd en dat is een lekker gevoel, ondanks de pijn. Het is een gevoel dat dagen bij me kan blijven.'

Marc schudt zijn hoofd. 'Ik weet het niet Fleur. Ik kan me er geen voorstelling van maken. Ik heb moeite met het feit dat je een ander voor jou laat bepalen of je mij wel of niet ziet. Ik heb nog veel meer moeite wanneer ik me bedenk dat die vrouw jou pijn doet en dat je daar op een bepaalde manier van geniet en zij ook.'

'Ik weet niet hoe ik het beter of anders aan je moet vertellen.'

Marc knikt 'En wat wil je nu van mij?'

'Ik wil weten of je mij wil blijven zien?'

'Terwijl je haar ook ziet?'

'Ja.'

Fleur neemt kleine slokjes van haar wijn. Marc blijft lang stil.

‘Hoe zie je dat voor je dan?’

Fleur schudt haar hoofd. ‘Daar heb ik nog niet over nagedacht. Ik denk dat jij dan weet wanneer ik haar zie.’

‘Hoe vaak is dat dan?’

‘Weet ik niet, dat is aan haar.’

‘Zou dat niet aan jou moeten zijn? Dat is wat ik bedoel Fleur. Jij en jij alleen zou moeten bepalen wat je wel en niet doet, met wie je wel of niet omgaat, seks hebt. Niet iemand anders en zeker niet iemand die je straft op het moment dat je het wel doet.’

Fleur zucht. ‘Dat is het niet.’

‘Het is hoe ik het zie. Het is het beeld dat ik krijg door wat jij me vertelt.’

Hij staat op. ‘Ik weet het niet, ik kan je niet direct een antwoord geven, misschien zou het helpen als ik haar zou ontmoeten? Misschien als ik zie hoe jullie met elkaar omgaan?’

‘Zou je dat willen?’

‘Dat weet ik niet! Ik zeg ook maar wat nu. Ik moet hierover nadenken oké, dit gebeurt me ook niet elke dag. Je moet me even de tijd geven.’

‘Hoe lang?’

‘Een paar dagen, een week, ik weet het niet Fleur. Ik laat het je weten.’ Hij geeft haar een zoen op haar wang. ‘Niet gaan piekeren oké, ik ben blij dat je het me vertelt hebt, maar ik moet erover nadenken. Ik bel je snel.’

Ze loopt met hem mee naar de deur en kijkt hem na. Hij reageert niet zoals ze hoopt en ook niet zoals ze verwacht. Hij wijst haar niet af. Niet meteen. Ze snapt dat hij erover na moet denken en dat hij het niet goed snapt. Het heeft lang geduurd voor ze zichzelf snapte en toe durfde te geven dat het onderdeel van haar is en dat ze het nodig heeft. Soumia heeft haar daarbij geholpen. Hij moet haar ontmoeten, als hij haar ziet dan zal hij weten dat het niet is zoals hij het in zijn hoofd heeft. Soumia doet en bepaalt alleen als ze denkt dat het goed voor Fleur is, nooit zomaar en nooit voor zichzelf. Ze tikt een berichtje naar Soumia, dat ze het Marc

verteld heeft en dat ze haar graag wil zien, dat ze haar nodig heeft. Er komt geen reactie.

Verwacht in de Gaisha - serie

Halsreikend Gaisha IV- winter 2021/2022

Tongstrelend Gaisha V - zomer 2022

Heupwiegend Gaisha VI- nog onbekend

Adembenemend Gaisha VII- nog onbekend

Oogverblindend Gaisha VIII nog onbekend

Sprakeloos Gaisha IX nog onbekend

Verschenen in de Gaisha - serie

Aftasten - Gaisha I

Stapvoets - Gaisha II

Over de auteur

Sanna is een passioneel schrijver. In 2016 begon zij haar eigen blog 'Vlammende Verzinsels'. Hier plaatst zij regelmatig korte verhalen in diverse genres. Ook daagt zij met de online meme Pittig Proza andere schrijvers uit een verhaal bij een bepaald thema te schrijven en organiseert zij elke 2 maanden feedback bijeenkomsten voor schrijvers.

Haar derde boek 'Handgeschreven' is het 3e deel van de Gaisha serie. Sanna begon in 2015 met het schrijven aan deze serie en inmiddels ligt er voldoende materiaal voor diverse vervolgen.

Sanna gaat geen enkel onderwerp uit de weg. Haar verhalen prikkelen, zetten aan het denken en gaan vaak over hele gewone mensen. Mensen als jij en ik. Ze schrijft in diverse genres en altijd zijn haar verhalen fictief.

Meer informatie en werk van Sanna:
www.vlammendeverzinsels.nl